

Příběh líčí události posledních dnů války, které byly pro řadu lidí stejně dramatické a smutné jako léta předchozí. Vypráví ho pamětnice pohledem dvanáctiletého děvčátka, dcery českého četníka.

Tatínek byl v té době na četnické stanici v Lipnici nad Sázavou a vzpomínám si na událost, která mě nejvíce zasáhla jako dvanáctileté dítě v květnu čtyřicet pět. Základní charakterovou vlastností tatínka bylo, že byl hrozně statečný a odvážný. V době květnové revoluce na stanici zůstal jen tatínek, nebyl na ní ani vrchní, ani ostatní četníci. Pouze ve vedlejší místnosti byli přítomni dva tak zvaní polní četníci. Byli to Rakušané, kteří sem byli odveleni, aby udržovali pořádek. V napjaté situaci se na stanici objevila celá skupina mladých lidí, kteří chtěli lynčovat ty dva ubohé už starší pány Rakušany, kteří asi ne zcela dobrovolně odešli ze svých domovů a fungovali jako taková určitá pojistka, aby se nedělo něco proti Němcům. Tatínek jim zastoupil cestu, vlastním tělem bránil vstup a vyžadoval, aby byla respektována ženevská ustanovení o ochraně zajatců. A protože to byla poměrně početná skupina, tak aniž by tatínek tušil, část z nich vtrhla do jeho kanceláře, kde měl pověšenou na věšáku pistoli. Teprve po odchodu, když tedy ti horkokrevní mládenci odešli, tatínek zjistil, že pistole zmizela. A to mělo velikou nešťastnou dohru, protože dva z nich, ještě s jinou skupinou, chtěli zaútočit na německou posádku v Havlíčkově Brodě. Ta ovšem byla plně vyzbrojena a spoustu lidí zajala. U Květinova, obce při cestě z Havlíčkova Brodu na Humpolec, pak byli zajatci velice drasticky a cynicky popraveni.

Dokumentace z okresního archivu v Havlíčkově Brodě dokládá brutalitu výslechu i poprav. Exhumovaná těla nesou stopy mučení a ran způsobených střelami dum-dum.

Když se Němci pomstili skupině u Květinova tak samozřejmě našli i tu tatínkovu pistoli. Bylo zvykem si pouzdro pistole podepsat. Takže věděli jméno a věděli, kde tatínek působí. Přijeli na Lipnici a opakovala se stejná situace. Ti dva polní četníci z Rakouska se tatínka zastali, že jim zachránil život. Takže tatínka nevzali s sebou a nebyl popraven. Ale vyhrožovali, že se ještě vrátí. Tatínek proto na stanici nezůstal a odešel k nám domů. Byly to dny docela napjaté. A vím, že teprve osmého, když Němci podepsali kapitulaci, zavládl v rodině poměrně klid. Předtím jsme prožívali celou tu dobu Pražského povstání a vím, že s maminkou jsme pořád poslouchali – hořela radnice Staroměstská. To jsou zážitky, na které člověk nikdy nezapomene.

Tatínek byl později za svou statečnost ve službě před válkou a v době války vyznamenán medailí za věrnost. Pravdou ale je, že se se smrtí oněch dvou mladíků nikdy zcela nevyrovnal.